

[Munch-Petersen.]

De Foranstaltninger, som man andre Steder maa gennemføre med ekstraordinære Midler, gennemfører man her ved Hjælp af Rigsdagen i et Tempo, som næsten kun kan forklares med Henblik paa den forestaaende Paaske, dette Tempo er jo for øvrigt ikke uhørt, men kendt fra tidligere Lejligheder. Naar Regeringen har krævet noget gennemført for det borgerlige Samfunds Skyld, har man jo altid haft det samme Hastværk, som man har med Hensyn til de to Lovforslag, der skal behandles her i Aften, og som altsaa allerede er behandlet bag Kulisserne.

Det blev en Gang fremhævet af Statsministeren, at her i Landet behøvede man saamænd ingen Diktator, for Rigsdagen var saa villig til at ordne alt, Rigsdagen var saa elskværdig, som Justitsministeren sagde, at alt gik ganske glat igennem under de saakaldte demokratiske Former. Men jeg maa desværre bedrøve den højtærede Justitsminister med, at jeg i Modsætning til den øvrige Rigsdag endnu en Gang maa være uhøflig. Det er nemlig saaledes, at vi Kommuner bærer ogsaa vor Overbevisning paa Overfladen, har den ikke kun dybt begravet i vort Indre. Det kan jo tænkes, at andre maaske ogsaa, den Gang der var Ungdom til, som Justitsministeren sagde, havde visse Idealer og Tanker, men det foreliggende og det følgende Lovforslag viser jo, at det maa være en længst svunden skøn Tid.

Det blev sagt, at Tiden kræver Gennemførelse af et Lovforslag som det foreliggende. Jeg ved ikke rigtig, om det er Tidens Sparebestræbelser, som Justitsministeren tænker paa i denne Forbindelse. Det er i hvert Fald noget, vi har hørt en Del om ved Behandlingen af forskellige Lovforslag, og det er jo ikke ubekendt, at der netop her fra Rigsdagens Side vedtages Nedskæringer af Tjenestemændenes Antal paa andre Omraader, f. Eks. indenfor Statsbanerne, og haardhændet Rationalisering i Stedet for, at man skulde tage vort Forslag op om Gennemførelse af 7 Timers Arbejdsdagen. Men paa det Omraade, vi her drøfter, synes det pludselig, som om Staten har Penge nok, idet, som det siges, en forstandig Regering maa sørge for at opretholde Ro og Orden. Ja, vi ved, hvad denne Ro og Orden i borgerlig Forstand betyder; vi ved, at det er denne Ro og Orden, som det tyske Statsoverhoved ogsaa gennemfører i Øjeblikket paa sin Manér. Det, som Borgerskabet kalder, at Ro og Orden gennemføres, at Ro og Orden er genoprettet — ja, vi ved jo,

at alle disse Fraser betyder den mest haardhændede Politik overfor Arbejderklassen, for at man kan opretholde det borgerlige Samfunds Ro og Orden paa Arbejderklassens Bekostning.

Og nu kommer man her og foreslaar en Udvidelse af Statsbetjentenes Antal. Fra en vis Side blev det kritiseret, at man tog det i to Gange. Men hvem siger, det kun bliver i to Gange; der kommer vel senere lignende Forslag til Opretholdelse af denne saakaldte Ro og Orden. Det maa vel være den Tanke, der ligger bag, at man Skridt for Skridt gaar til at anskaffe mere og mere Politi, større og større Magtmidler for det borgerlige Statsapparat for at søge saa længe som muligt at klamre sig til Magten i dette bundraadne Samfund.

Hvad skal disse Statsbetjente? Jeg vil gerne bede den højtærede Justitsminister oplyse, hvad disse Statsbetjente skal udføre. Ganske vist har det jo vist sig, at 150 Mand ikke var tilstrækkelige til at finde en Kvinde, som skulde udvises af Landet, en tysk Kommunist, Maria Reese — men det er altsaa Meningen, at man vil sætte et større Apparat ind i fremtidige Tilfælde —, angaaende hvem Justitsministeren havde givet Udvisningsordre, medens hans Embedsmænd løgnagtigt paastod, at den ikke forelaa. Som kommunistisk Parti, som Arbejderparti er vi naturligvis imod en saadan Udvidelse af det borgerlige Magtapparat, som i Øjeblikket udøver den Funktion, som netop er det borgerlige Statsapparats Funktion: at undertrykke den arbejdende Befolkning, at opretholde et Udbyttersamfund med alle til Raadighed staaende Midler.

Det viser sig altsaa, at den danske Rigsdag er elskværdig, at den danske Rigsdag vil fremme denne Udvikling mod lignende fascistiske Tilstande som dem, vi i Dag ser i Tyskland. Man fremmer det gennem de demokratiske Former, gennem Beslutninger, hvorom Rigsdagens store Partier bliver enige paa Forhaand. Men i Virkeligheden er det det samme borgerlige Diktatur, og man styrker det borgerlige Magtapparat, ogsaa, som Erfaringen har vist, ved at anvende de Magtmidler hensynsløst, som staaar til Statens Raadighed, overfor Arbejderklassen, som naturligvis maa marchere frem til Kamp mod dette bestaaende Samfund.

Det er altsaa i højeste Grad et Klasseforslag. Samtidig med at man indskrænker Tjenestemændenes Antal i videst muligt Omfang, samtidig med at man rationaliserer paa andre Omraader, har man rigelig med Penge paa dette Omraade, til at udvide